

Romat

Roi Vidal

Formas de citación recomendadas

1 | Por referencia a esta publicación electrónica*

VIDAL, ROI (2012 [2009]). “Romat”. *Galicia Hoxe*. “Revista das Letras”: 783 (13 de agosto), 1-8. Reedición en *poesiagalega.org*. *Arquivo de poéticas contemporáneas na cultura*.
<<http://www.poesiagalega.org/arquivo/ficha/f/1987>>.

2 | Por referencia á publicación orixinal

VIDAL, ROI (2012 [2009]). “Romat”. *Galicia Hoxe*. “Revista das Letras”: 783 (13 de agosto), 1-8.

* Edición dispoñíbel desde o 22 de marzo de 2012 a partir dalgunha das tres vías seguintes: 1) arquivo facilitado polo autor/a ou editor/a, 2) documento existente en repositorios institucionais de acceso público, 3) copia dixitalizada polo equipo de *poesiagalega.org* coas autorizacións pertinentes cando así o demanda a lexislación sobre dereitos de autor. En relación coa primeira alternativa, podería haber diferenzas, xurdidas xa durante o proceso de edición orixinal, entre este texto en pdf e o realmente publicado no seu día. O GAAP e o equipo do proxecto agradecen a colaboración de autores e editores.

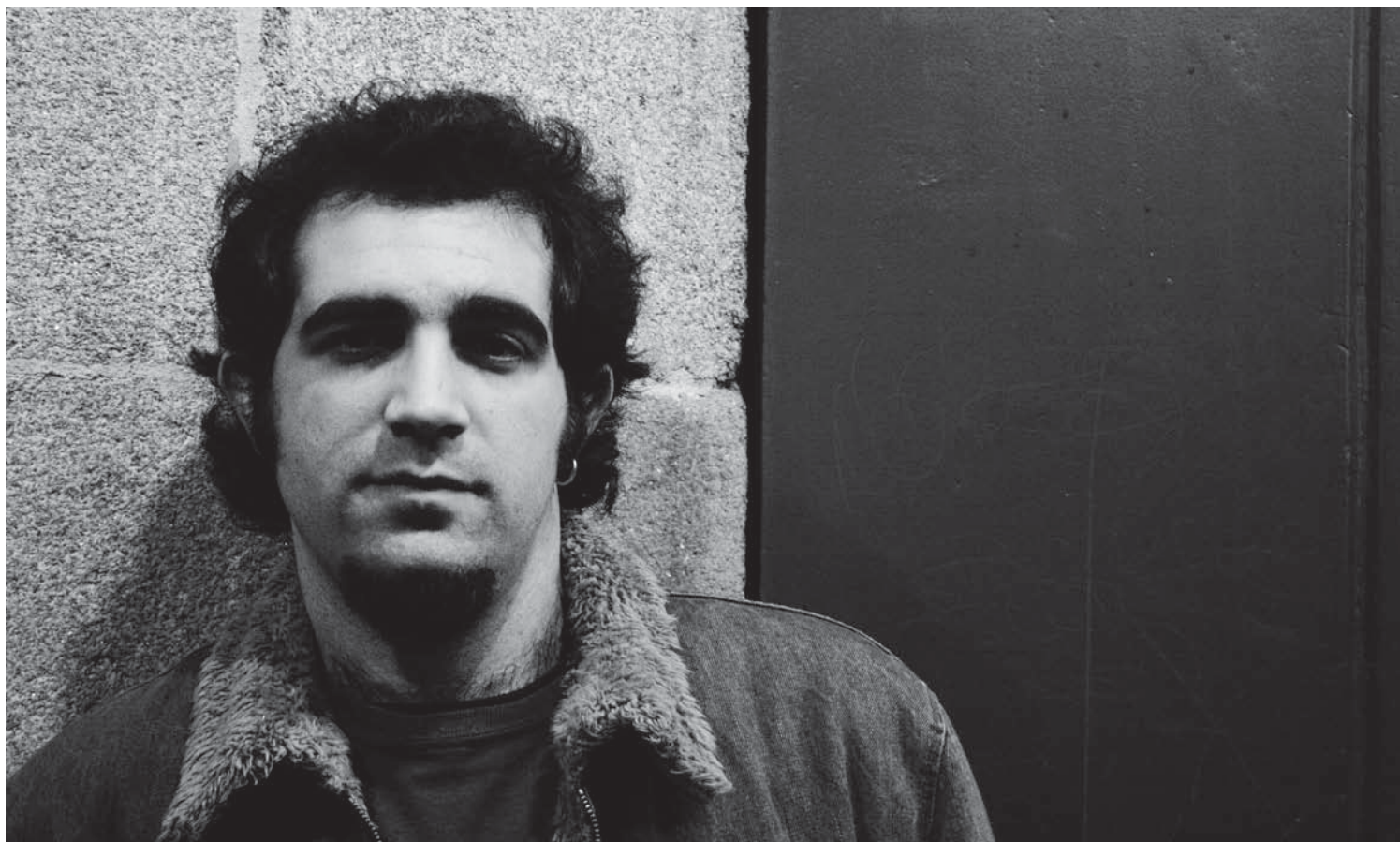
13 AGOSTO DO 2009 - NÚMERO 783

r d l

REVISTA
**DAS
LETRAS**

Roi Vidal

Romat

Roi Vidal

“A poesía, antes que nada, é un xogo agresivo coa linguaxe”. Deste xeito describe Roi Vidal (Compostela, 1982) a súa incansable exploración poética, unha vertente da súa polifacética creación (séntese sobre todo autor dramático pero tamén se move no terreo da narración) que puntualmente recolle Revista das Letras nos seus monográficos de verán. Activista en proxectos como o grupo musical Ataque Escampe, actor e director teatral, Roi Vidal entrega agora *Romat*, seis poemas nos que, fiel aos seus principios estéticos, retorce as palabras cun infalible instrumental lúdico. “E pensar que //”, escribe en *Kindetotenlieder*, “toda a infancia a nos matar na bicileta sen rodiñas // para acabar adelgazando na bicicleta estática”.

Exiptoloxía

Logo de compararmos vertedoiros con estómagos
a discoteca coa morte do faraón
propuxémonos bailar aquela disciplina rusa
e ao vírseos enriba a madrugada
calculamos a posibilidade cos métodos científicos
que eu aprendera lendo supermán

Lonxe, a moda da música francesa
a viaxe que se estende logo do final
os corpos a se amar sen pel debaixo do dillei

mais dancemos, dancemos

contra o baile como ritual de paso
contra a ausencia
contra a non-resurrección

-Nunca fun amiga de me entreter co corpo, pero ti es unha serea que colle en cada cunca
e eu pñoome cursi como podería poñerme corsé

lixo e vértebras
labios e recordos a embebedarse en látego-----

(e como non utilizar parénteses que se estenden máis alá da dor do látego,
máis alá da liña que chamamos fronteira pero é dor)

Minto

propuxémonos bailar e iso é o que conta
e conta estar aquí a bailar contra o planeta
e conta este poema que nunca creu na morte
na súa propia enfermidade de non saberse máis ca texto

texto
que se destece nos recordos
nas ausencias
no medo á non-resurrección

xa que cada pílula de vida contén un password que descifra mortes xeroglíficas

Funambulismo

Despois de tantos metros, 1950 ou o silencio do ruído
a supermarioneta resulta non ser unha heroína
prefire o tacto do fío contra o gume da tesoir
desiste da liña que se estende dende a mamila ao látego

Alí onde hai lembranzas que nomeamos abismos mais son chairas
alí onde as agullas non derreten cos reloxos
nós saltamos no mañá a tormenta dos suicidas
afogamos a vertixe dentro da loucura

Condenadas por sempre ao maior espectáculo do mundo
saltamos a unha morte discontinua, circular, francesa e amarela:
dispárame unha sílaba ensanguentada de futuro
desángrame un mañá xa repetido na palabra noite
analiza o pracer
foza na dor
quérete escrava

Mais lembra, cando saltes: lembra que é o arame e non es ti quen baila

Apartheid

Agora que non es de lume e primavera xa paxaro que te agochas
prohíbete do vento e escóltame de paso:
lémbrote naquel cantar enmudecido paxaro que non ardes
instrúesme na fórmula do 1939+1978
infánciote coa mentira do me deixares falar
do mundo, o bilingüismo dodecafónico e as acrobacias da cama

porque hai nenos que morren e hai nenos que matan
e hai nenos que se incendian e nenos que naufragan
pero a morte, a morte non é unha escura dama con gadaña
a morte é Mary Poppins levándonos ao circo, á manifestación do Día da Patria
a morte son, desculpen esta rima, a morte son as cifras a ter fe nas matemáticas

(ensíname a matar, ensíname a matar
que teño triste a lingua
e necesito amar)

_e non esqueceréi este nordés, e non resistirei esta derrota

Nenos mortos e nenos homicidas, a propia morte na súa tópica figura
agora si tal e como a coñecemos segundo o filme *O sentido da vida* dos Monthy
Phyton
xogando a se tirar pola ventá
sen capa

–e non resistirei este nordés, e non esqueceréi esta derrota!

Xorden

Xorden tímpanos escuros ou a arte de calar
O silencio é tentación e teima, un vaso de sede con manchas de cerume
e non poder dicir esta melodía rompe-labios dos meus versos-cela

Agora, o son opaco da memoria: o silencio é desacougo e liberdade na orella da
dereita
números de teléfono, cabelo de animal e confeti na orella da esquerda
Beethoven, Beethoven cando cala a orquestra
agradecendo o máis inútil dos aplausos

e ti berrándome en cirílico que se cadra e que tamén e que nunca
tocádoa outra vez Sam e non poder sentir os berros do orgasmo ou viceversa
doe
iso dóeme na electricidade das uñas, no paro dos superheroes
dóeche na bala que aloumiñamos quente,
iso manca dende Ortegá ao Miño
pasando polas témporas

-Atentemos contra a otomicose, contra a serea Roiriz asubiando metáforas virís
en Ponteceso
(eu comendo peixe con otorrea e patacas)
e doe como a choiva da mañá, contra a otoraxia
Outra vez. Toda. Até rebentarme.
Tócame outra vez, Beethoven

Beethoven a foder no máis sincero violonchelo

porque iso é o que somos: vítimas culpábeis de inocencia
agradecendo o máis inútil dos aplausos, das consignas, dos silencios.

Loucura

Roubada luz da boca coma quen di quixera verte hoxe asolagada
espertar dentro do soño no que ti me soñas
matar segundos a trabadas como un bivalvo insomne
nun recuncho insospeitado desesperada perla busca

mais aí, non me preguntes que me gustaría ser
porque libremente quero ser psicópata
que me obrigues a firmar diagnósticos nas sabas
penetrar todos os Roschachs que me ofrezas
en cada casa rosa, en cada ruído da parede, en cada físgoa das persianas
non dicir son teu faime o que queiras senón furarte con preguntas
sementarásme a dúbida ou cúspoche respostas como
non perder o ritmo, arde a respiración no máis forte dos montes,
incéndiate maldita, quéimame a fachenda, cóbrame as fracturas, dime
que nunca me has querer
que nunca nunca me has querer
que nunca,

quizais mañá, tormenta
lóstrego do verán no interior de cada orella

convérsame na ciencia
chóveme formol (roubada luz da boca)
secuéstrame da nada

Kindertotenlied

Mais a depresión continúa logo dos silencios
do cheiro a marmelada no gume do solpor e os saloucos da ducha

Quero –quixo dicir– que a vida...

e non ficar durmido se non é na suciedade destas sabas
onde todo é húmido e nunca chega o tempo

Nenos que morren e nenos que matan
a propia morte xogando a se tirar pola ventá

Quero
mais eran todo cómics o que pensamos lenda,
foran nada e soño o que miramos tempo
e viñeron e dixeron e calamos
e as onomatopeas e os xogueteos que cantaban

e pensar que
todo sería tan distinto se nas camas e as fronteiras
e pensar que
toda a infancia a nos matar na bicicleta sen rodiñas
para acabar adelgazando na bicicleta estática